העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא ז. כפית, אי־שם

אין מעבר

על דלת של פרוזדור גדול, שהפכו אותו למשרד, נתלו השלטים הבאים: „אין מעבר. נא להשתמש בכניסה האחורית. כאן משרד, לא מעבר. כאשר דלת זאת נפתחת, מעיפה הרוח את הניירות שעל שולחנות העבודה. אין מעבר!! אנו מבקשים בכל לשון של בקשה לא להשתמש בדלת זאת. אנא!" ומתחת לכל השלטים, הוסיף מישהו את המשפט: „טוב, אם כבר עברת מכאן, סגור לפחות את הדלת..." מרים קולר, תל־אביב

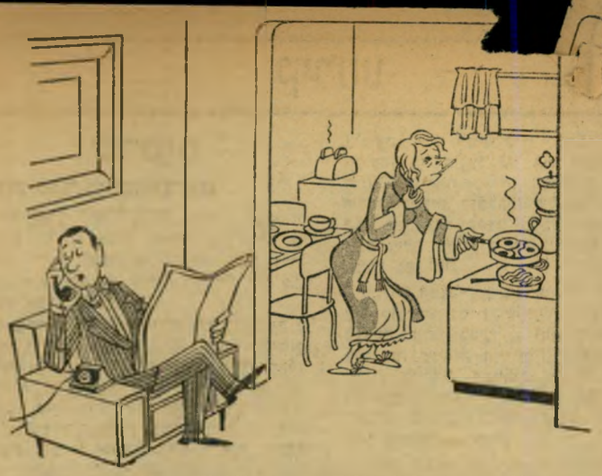

„אבוא היום לעבודה יותר מאחזר. אשתי אינה מרגישה את עצמה כל כך טוב הבוקר..."

הערות־שוליים

ישראל תשתתף השנה ב־11 ירידים בינלאומיים...

●

... יריד צורך עליה.

★ ★ ★

יוון ותורכיה הסכימו ביניהן על גורל קפריסין, וסללו בכך את הדרך לסילוק האנגלים מן האי...

●

... כששניים מסכימים, בוכה השלישי.

★ ★ ★

למרות הביקורת על רמתה, התייצבה הממשלה לימין האופרה במלחמתה בתזמורת...

●

... אף על פי ולמרות הקול.

★ ★ ★

ראש ממשלת עיראק עבד אל־כרים קאסם מנסה לפייס את המערב והמזרח גם יחד...

●

... קאסמופוליטיות.

חמשיריים

סטודנטית קטנטונת מלימה
לימודיה בקולג' השלימה.
יום אחד הדיקן
לא היה דקדקן,
ועל כן היא היתה כבר לאמא.

●

ידועה בצבור כבתולה
לפתע קבלה מחלה.
הרופא לה אמר:
זו מחלת העובר —
מחלה רגילה בגילה.

ב. י. בן־פתאול, חיפה

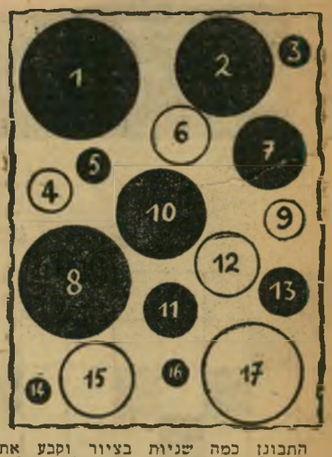

התבונן כמה שניות בציור וקבע את העיגול הגדול, הקטן והשאר לפי גודלם.

[illegible]

„גברתי רבת־החסד"

במשרד ה—— מספרים את הסיפור הבא:

פעם באה למנהל אחת המחלקות במשרד צעירה נהדרת, שהציגה את עצמה כגברת פלוני וביקשה פרוטקציה בשביל בעלה. המנהל היה רק בשר־ודם. הוא הסכים לתת לבעל את מבוקשו בתנאי שהגברת תתן לו תמורת זאת ליהנות מחסדיה.

כעבור כמה ימים יצא המנהל מחדרו ופגש לפתע את אותה צעירה משגעת יוצאת מחדרו של מנהל אחר באותו משרד. מלא סקרנות, שאל את חברו מה היתה מטרת הביקור. ובכן, הצעירה הציגה את עצמה אצל המנהל השני כגברת אלמוני, וביקשה את הפרוטקציה שלו עבור בעלה. המנהל הסכים תמורת וכו' וכו'.

הענין זכה לחקירה נמרצת, ונתגלה כי הגברת היא אשת־חסדים מקצועית, אשר שרותיה נשכרו על־ידי פקידים שונים שלא יכלו לסמוך על כוחות עצמם במאבק למען העלאה בדרגה.

ז. כפית, אי־שם

טעות לעולם צודקת

סכנת השמצה אטומית. (הבוקר)
דויד ריבלין, חדרה

מפצצות סרחון.

נצחון למבכי ת"א. (מעריב)
נחמיה בן־שאול, תל־אביב

האלוף מת, יחי האלוף!

בקופתה גרעין של מיליונים. (הארץ)
יורם ברנשטיין, תל־אביב

משתלת הגרעונות.

רחוב שום עליכם. (הארץ)
מרדכי דן, תל־אביב

פינת רחוב תיאודור בצל.

התבונן במשך 20 שניות במכוניות אלה. וקבע את השתיים הדומות בדיוק אחת לשניה.

[illegible]

מידד שיף — **את זה כבר שמעת?**

טוביה מספר בדיחה

אותו יום שמע טוביה במשרד בדיחה מוצלחת. סיפר אותה מנחם, וכל השומעים צחקו צחוק גדול. בבית רצה טוביה לספר את הבדיחה ליונה (אשתו), אבל היא נחפזה להשכיב את הילדים ולסדר את הבית, והאיצה בו שיתרחץ ויתלבש. היו צריכים לבוא אליהם עמינדב ותחיה צוקרמן והדוקטור בירנבאך ואשתו.

תערובת הנאספים היתה קצת מוזרה. תחיה טימבלה ועמינדב כנראה רצה לישון והדוקטור בירנבאך מתקשה עד היום בדיבור עברי ואשתו כולה קורקטית. ויונה רצתה לעשות על כולם רושם טוב.

פתאום היתה דממה בחדר. פתח טוביה ואמר: „א־פרופו, שמעתי היום במשרד בדיחה טובה." אמר עמינדב: „כך עובדים אצלכם?" והדוקטור בירנבאך אמר: „אך כן. זה בעיה ארצית." שתק טוביה. אמרה תחיה: „נו, אז ספר את הבדיחה."

אמר טוביה: „ארמני אחד חזר הביתה ומצא את אשתו ואת —". יונה הפסיקה אותו: „אני מקוה שאין זאת בדיחה גסה, טוביה," אמרה בהתראה. חייך טוביה ואמר: „דוקא גסה מאוד." אמר עמינדב: „נדמה לי שכבר שמעתי אותה. האשה התלבשה כדי ללכת לנשף מסכות." אמר טוביה: „לא. לא זאת הבדיחה." אמרה תחיה: „אולי כבר תספר?"

אמר טוביה: „כן. איפה הייתי? אה. ובכן, ארמני אחד חזר הביתה ומצא את אשתו ואת —". אמרה הגברת בירנבאך: „סליחה?" הביט בה טוביה ולא תפס מה קרה. „זה בסדר," אמרה לו יונה, „אבל בלי מלים גסות." אמר טוביה: „כבר התחלתי." אמרה תחיה: „הוא כבר התחיל, ובכן הניחי לו לסיים."

אמר טוביה: „אבל אל תפסיקו אותי. ובכן, זה כך. פעם חזר ארמני הביתה ומצא את אשתו ואת — מה יש, יונה?" יונה התלחשה עם הגברת בירנבאך. אמרה יונה: „אין דבר, טוביה. אל תשים לב." אמר טוביה: „אבל את מפריעה לי." אמרה תחיה: „אל תפריעי לו, יונה. ספר, טוביה."

אמר טוביה: „ארמני־אחד־חזר־הביתה־ומצא־את־אשתו־ואת —". אמר הדוקטור בירנבאך: „סליחה. לא כל כך מהר, בבקשה." אמר עמינדב: „מה אתה רץ? אתה מפחד שהבדיחה תברח או שנברח אנחנו? מה השעה?" אמרה יונה: „מה יש? עוד מוקדם, רוצים תה?" תחיה רצתה תה. הבירנבאכים רצו קפה. עמינדב רצה מיץ פטל עם סודה. טוביה רצה לספר את הבדיחה אבל אמר כי הוא רוצה תה.

יצאה יונה מהחדר, וטוביה שתק. אמרה תחיה: „כעת ספר." אמר עמינדב: „חכה רגע. גם אני רוצה תה. אגיד ליונה." ויצא מהחדר. אמרה תחיה: „הוא ודאי כבר שמע את הבדיחה. אל תחכה לו. ספר."

אמר טוביה: „מוטב שאחכה." אמרה הגברת בירנבאך: „כבר לא כל כך חם." אמר הדוקטור בירנבאך: „היה קיץ קשה." ושתקו. חזר עמינדב ואמר: „הפסדתי משהו?" אמרה תחיה: „לא. הוא חיכה לך. שב ושמע."

אמר טוביה: „פעם אחת חזר ארמני הביתה ומצא את אשתו ואת —". סיים עמינדב את פהוקו בפה קפוץ, ששיוה לו הבעה איומה, ואמר: „רגע, רגע. לא שמעתי. מה אמרת?" אמר טוביה: „ארמני — חזר — הביתה — ומצא — את אשתו — ואת —". נכנסה יונה ושמה לפניהם תחתיות ובזיכים וכפיות וסוכר. שתק טוביה. אמר עמינדב: „ובכן, מה קרה לו, לאותו ארמני, סוף כל סוף?" אמר טוביה: „לא כלום. הוא מת." אמרה הגברת בירנבאך: „זה לא כלום? זה נורא!" אמרה תחיה: „אבל ממה מת?"

כשהלכו האורחים, ועמדה יונה לאסוף את הכלים, תפס אותה טוביה, הושיבה בכורסה, ואמר: „אם את זזה בטרם אסיים, אהרוג אותך. וכעת שמעי. ארמני אחד —". אמרה יונה: „אני יודעת. בסוף אמר הארמני: ‚אמכור את הספה.'"

הטראגדיה הגדולה

פעם היה עיר חמוד. כעת הוא חמור.